

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1713/2022
30.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Драгане Бољевећ и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Владимир Ракочевић, адвокат из ..., против тужене Општине Липљан, коју заступа председник привременог органа Општине Липљан, ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1620/21 од 07.10.2021. године, на седници одржаној 30.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 1620/21 од 07.10.2021. године, тако што се жалба тужене одбија као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лесковцу П1 351/2019 од 26.01.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да на име трошкова ревизијског поступка исплати тужиоцу 18.000,00 динара, у року од осам дана по пријему ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 351/2019 од 26.01.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете у висини разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде исплати, за период од априла 2016. до јануара 2019. године, појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате на начин описан у том ставу изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према означеном закључку Владе Републике Србије за исти период исплати појединачно означене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате на начин описан у том ставу изреке. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 59.236,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1620/21 од 07.10.2021. године преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен тужбени захтев као и захтев за накнаду трошкова поступка.

Против пресуде другостепеног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у границама разлога прописаних одредбом члана 408. ЗПП и установио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код тужене и био распоређен на одговарајуће послове у служби за Обрачун и исплату зараде тужена је вршила према утврђеном коефицијенту од 8,00, али у мањем износу од минималне зараде. Тако утврђена зарада по основу радног ангажовања запослених на Косову и Метохији увећана је за 50% по основу Закључка Владе Републике Србије 05 број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године. Налазом и мишљењем вештака економско – финансијске струке утврђена је тражена разлика зараде и то у висини разлике између минималне зараде и основне зараде за период од априла 2016. до јануара 2019. године у износу од 106.34925 динара, као и разлика у висини тзв. „Косовског додатка“ за исти период у износу од 49.200,44 динара.

На темељу оваквог чињеничног стања првостепени суд је нашао да је тужиоцу исплаћена зарада у мањем износу у односу на припадајућу зараду у висини минималне зараде увећане за „Косовски додатак“ од 50% на месечном нивоу. Висина неисплаћене разлике је утврђена налазом вештака који није оспорен од стране тужене. Зато је усвојен тужбени захтев у целисти.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда. Тај суд сматра да је исплаћена зарада тужиоцу правилно обрачуната уз увећање од 50% месечно. Таква исплата је реализована у већем износу од минималне зараде. Зато тај суд сматра да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Врховни суд не прихвата овакво становиште другостепеног суда, јер налази да је засновано на погрешној примени материјалног права.

Ово је из разлога што тужилац, сходно Закону о платама службеника и намештеника у органима Аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, бр. 113/2017, 86/2019), сагласно члану 5. став 2. има право на исплату минималне зараде. Осим тога, тужиоцу, сходно Закључку Владе Републике Србије број 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Закону о буџету припада и право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно. Према налазу вештака тужиоцу је обрачуната плата у мањем износу од минималне зараде и на тај износ вршено је увећање од 50% месечно. Такав обрачун није правилан. Тужилац је имао право на исплату минималне зараде и увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоцу у спорном периоду је мања од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно. Стога је правилан закључак првостепеног суда да тужилац има право на утужену разлику зараде.

Из тих разлога, а на темељу одредбе члана 416. став 1. ЗПП преиначена је другостепена пресуда и одлучено као у изреци.

Одлука о трошковима спора донета је у складу са постављеним трошковником од стране пуномоћника тужиоца и истом је по том основу досуђена накнада насталих трошкова ревизијског поступка у износу од 18.000,00 динара. Оваква одлука је заснована на одредбама члана 153. став 1, 154. и 163. став 1, 2, 3. и 4. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић